

[Lone Dybkjær]

det er utrolig vigtigt, at vi følger dette område meget nøje og følger, hvordan det udvikler sig, efter at loven er blevet vedtaget.

Jeg vil som det andet punkt tilkendegive, at det derfor også er utrolig vigtigt, at vi får en meget omhyggelig beskrivelse, vejledning, cirkulære, eller hvad socialministeren nu skal udsende i anledning af dette lovforslags vedtagelse, og at det sker på en sådan måde, at det, om jeg så må sige, også kan forstås af andre end blot dem, der har en juridisk eller social uddannelse bag sig, for der er netop tale om et område, hvor ganske almindelige forældre uden kendskab til det kan blive involveret, og jeg tror, vi står os ved at få en rimelig menneskelig beskrivelse af, hvordan lovforslaget rent faktisk skal forstås.

For mange ting i lovforslaget gælder, at der faktisk er noget, der taler både for og imod, og jeg vil godt nævne to områder, hvor jeg har følt det: Det ene er om børn og unge-udvalget, hvor vi har været inde i overvejelser, om vi ville skabe en større, om jeg så må sige, sikkerhed for barnet, hvis vi ikke havde afgørelsen i samme regi, forstået på den måde, at vi godt er klar over, at det ikke er det samme udvalg, der afgør tingene, men at det er socialudvalget, der indstiller til børn og unge-udvalget. Vi har været inde i overvejelser om, hvorvidt det ville være en god ting, hvis vi f.eks. løftede det op til amtsregi, sådan som også et af forslagene i Graversenudvalgets betænkning var, men vi er altså ved en nøjere diskussion med de medlemmer, vi har, som er involveret i området, nået til, at vi i hvert fald synes, vi skal starte her, og så må vi se, om det giver en tilstrækkelig god situation. Vi tror trods alt, at det, at vi får ansvar, forebyggelse, pligt og alt muligt til at følges ad på denne måde, måske vil være det bedste for barnet, og at vi altså derfor vil starte med det, som ligger i selve lovforslaget.

Det andet, som vi har været inde i nogle nøjere overvejelser om – nu kommer jeg tilbage til selve ændringsforslagene – er spørgsmålet om 12–15-års-grænsen, hvor vi har noteret os, at Socialdemokratiet og SF gerne havde set 15-års-grænsen sat ned, og det kan man sådan set måske godt argumentere for, men vi synes – og lad os nu starte her – at det er fint, at børn under 12 år bliver hørt, fint, at man altså snakker med dem, og fint, at de direkte har medbestemmelse, når de er 12 år, og vi kan også ac-

ceptere, at man først er egentlig part, når vi når til de 15 år. Når vi synes det, er det, fordi netop den aldersgruppe, de 12–15-årige, er i en meget følsom alder, det er for masser af børns vedkommende jo pubertetsalderen, og jeg kunne godt være lidt nervøs for, hvis det var sådan, at børnene blev en egentlig part i juridisk forstand netop i den aldersgruppe, også fordi jeg sådan lidt generelt vil sige, at vi måske trænger til, at en del af landets jurister bliver lidt bedre uddannet, når det drejer sig om børneområdet.

Det er min oplevelse fra børnekommissions-tiden og fremefter, at netop i disse sager er jurister måske lidt mere firkantede. Jeg refererer selvfølgelig navnlig til de juristråd, jeg fik i forbindelse med den fælles forældremyndighed, som jeg aldrig et sekund har været i tvivl om var det rigtige, og som jeg også synes praksis i en lang række sammenhænge har vist var det rigtige, men de allerfleste jurister sagde simpelt hen, at det ville skabe en tilstand, som jurister ikke kunne finde ud af. At så forældrene og børnene faktisk fint kunne finde ud af det, gjorde mindre til sagen. Det er ikke altid, at sådanne lige linier er særlig gode for børn. Vi kan også sige: Børn er altså også hele mennesker og har brug for to forældre, og derfor synes jeg, at jeg konstaterede på det tidspunkt, at jurister måske ikke altid var de mest fremragende til rådgivning, og så snart der kommer jurister ind i billedet, er man tilbøjelig til at opstille en kampsituation.

Det er faktisk vores hovedbegrundelse for, at vi synes, at vi i første omgang skal fastholde 15 år, men lad os følge området og se, hvordan det går. Alene det at børnene bliver hørt mere, end de tidligere er blevet, betyder naturligvis, at vi får noget erfaring, og hvis det så viser sig, at vi skal nedsætte aldersgrænsen, er vi sådan set også indstillet på at gøre det. Men som det er fremgået af det, jeg har sagt om disse to eksempler, er der faktisk argumenter for og imod i en lang række sammenhænge, som der naturligvis altid er det i livet, og det er jo livets spørgsmål, vi beskæftiger os med, når vi beskæftiger os med børn og unge og deres forhold til forældrene. Det er selvfølgelig også det, der gør det interessant, men det gør det utrolig vanskeligt at have med at gøre.

Så havde jeg tænkt mig, at jeg skulle kommentere en del af ændringsforslagene. Nu er